

La tria per Andreu Loncà

BOY SCOUTS

Tinc una vaguíssima sospita que el cinema deu ser l'únic espai digne en què els temperaments particulars poden expressar-se. Wes Anderson ha estrenat el seu darrer film, *Moonrise Kingdom*, amb l'aura que posseeixen els somnis en el moment breu i daurat dels dotze anys. Podem dir-ne el final de la infantesa? *Moonrise Kingdom* et situa, des dels primers compassos ben ritmats del film, en el terreny dels desitjos, de la imaginació. Fóra com el director et digués: "Vols jugar amb mi?" I, és clar, aclofat en la foscor de la sala de cinema, després d'una setmana amarga de treball, ve molt de gust jugar amb la imaginació infantil. A cadascú li deu d'evocar coses distintes. A mi, el film m'evocà la imaginació potent, desfermada, entre els amics d'infància, a la plaça de les escoles del poble, rememorant qualsevol fantasia que, sovint, el ci-

nema ens proporcionava: ja fos Tarzan i la mona Xita o el Zorro i Fu-man-Chu, les pel·lícules de pinxa o les excursions al riu o a les muntanyes del Montsant...

Ara, en el film d'Anderson, el que guanya la partida és la imaginació i la bondat. I una certa alegria latent. Per això, l'estètica neta, il·luminada, anacrònica, dels *boy scouts*, de les canoes, de les illes, del combat entre colles, del vertigen de les noies...

Fet i fet, *Moonrise Kingdom* és una mena de festa de la infantesa, just en el moment en què treuen el nas els desitjos sexuals i els adults, amb les seues collonades i servituds.

En aquest sentit, el film és sensacional: els homes i dones grans hi apareixen sense l'aura brillant de la infància. Els actors -tots ells acreditats- fan un paperàs for-

CINEMA.

Títol: Moonrise Kingdom

Director: Wes Anderson

Espai: Funatic, Lleida

midable. L'espai -una illa amb far i moll, policia i platges belles- és un mite sensacional.

El desenllaç, com era previsible, no és gens convencional. Com diuen els comentaristes: sempre és a un pas del ridícul. I, tanmateix, com a espectador em sembla que el director ens convida

a recordar els nostres espais imaginatius de la infància -amb picades d'ullet cap al còmic i el TBO, que reforcen aquella immersió en el final de la infantesa de què parlava a l'inici.

En conjunt, és un film que, si acceptes el joc que et proposa, esdevé una petita meravella que, al meu entendre, s'ha de valorar fora dels cànons del realisme a l'ús -pura obvietat- i fora dels criteris habituals del "cinema comercial". Una altra obvietat d'adult. Uf!